

Andy Trần

Hai ngã đường đời

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Hai ngã đường đời](#)

Andy Trần

Hai ngã đường đời

Con đường ngoằn ngoèo dẫn qua khu rừng phong đầy lá vàng rơi rụng . Chiếc xe hơi Toyota màu đỏ sậm đang vượt qua những chiếc xe trước mặt . Tiếng nhạc í a chen lẫn với tiếng cười đùa của đôi trai gái trong xe .

- Mai sinh nhật em , anh nhớ gì không ?

- Có , tặng cho em chục hoa hồng thắm .

- Hi hi , sao lại ít vậy . Anh không nghe câu chuyện một chàng họa sĩ si mê một cô gái , dám bán cả cái lâu đài rồi đi mua những lẵng hoa hồng . Anh biết bao nhiêu đóa không ? Cả triệu đóa hoa hồng đó .

- Được rồi , để khi nào anh tìm được việc sẽ tặng em triệu đóa hoa hồng . Còn bây giờ thì tặng cho em triệu cái hôn nè .

Cô gái lấy tay đẩy miệng anh chàng ra :

- Lo lái xe đi , đường đang đổ dốc . Anh ... anh Bình... coi chừng kìa ! Có xe trước mặt .

Chiếc xe đỏ tránh né và lạng tay lái đâm nhào xuống dốc . Bình nắm chặt vô lăng lượn tránh mấy gốc cây trước mặt , chân đạp thắng gấp . Đèn xe rọi tứ tung và cuối cùng nó úi vào một gốc cây .

Ầm !

Mũi xe bật lên , khói bốc lên mịt mù. Đèn pha chiếu sáng một góc rừng âm u .

Một thời gian thật lâu . Tiếng côn trùng ní non trong đêm thâu . Mai ngồi nhòm dậy , lấy tay dụi mắt

. Nàng quay sang Bình , cái đầu Bình nằm vẹo sang một bên . Một vệt máu hồng rỉ ra từ đỉnh đầu Bình .

Nàng hoảng hốt nắm lấy vai Bình lắc mạnh .

- Bình Bình ! Tỉnh dậy đi anh , em sợ quá !

Bình ưỡ oải vươn vai , lấy ngón tay dụi mắt và chăm chăm ngó qua cửa kính xe . Những rặng cây lờ mờ đong đưa theo gió .

- Máy giờ rồi em , sao trời tối quá vậy . Em tìm xem trong xe còn cây đèn pin nào không ? Dưới hàng ghế đó . Thấy rồi hả , bật đèn lên cho sáng . Ủa sao cánh tay em chảy đầy máu vậy , để anh lấy vải lau cho .

- Bình ơi ! sao kỳ quá vậy . Tay em không cảm thấy đau .

- Có gì lạ đâu , trầy có một chút thôi . Thôi mình ra ngoài xem . Xe không đề máy được , chắc máy hư rồi .

Hai người bò ra khỏi xe , chập choạng bước về hướng đầu xe . Sao trời chiếu lung linh qua các kẽ cành cây . Ánh đèn pha chiếu băng qua ngọn khói mờ mịt .

- Em còn mang theo phôn tay chứ , cái của anh hết pin rồi .

- Phôn em cũng vậy . Làm sao mình gọi cho cảnh sát tới giúp mình . Khu rừng này chắc không rộng lắm đâu , trông nó có vẻ âm u làm sao . Chúng ta cứ đi thẳng theo hướng này thế nào cũng ra tới đường cái .

- Ừ đi thôi !

Bình nắm tay tay Mai kéo về hướng trước . Ánh đèn pin lấp loáng qua ngọn cỏ màu xanh đậm . Cứ thế hai người mon men theo các hàng cây , băng rừng mà đi .

- Kia anh thấy không , đằng kia có ánh đèn xe chiếu sáng . Chắc mình tới bìa rừng rồi , có xe hơi đậu ở đó .

Mai nắm tay Bình giục già Bình chạy nhanh lên . Trong ánh đèn pin rọi , Mai mở to đôi mắt , không tin rằng hai ngọn đèn sáng chói lại là đèn xe Toyota của Bình . Mai ngờ vực trong lòng , dụi mắt ngó vào số xe 123 YXZ và ngó lên nhìn Bình với vẻ nghi hoặc .

ooo000ooo

Mai sực nhớ ra điều gì , nắm lấy tay Bình cười hớn hờ :

- Nè Bình , em nhớ trong cái phôn tay của anh có một cái đĩa bàn chỉ đường , mình chẳng sợ đi lạc nữa .

Bình vội vàng móc trong túi quần . Một cái đĩa bàn nhỏ như trái tắc . Bình chăm chú nhìn rồi lắc đầu :

- Trời ơi ! Chắc cái này hư rồi , kim chỉ hướng bắc lại quay về hướng tây . Đúng là đồ made in China . Thiệt dỏm .

Bình tức mình tháo nó ra và quăng xuống đất . Kim chỉ quay tít và dừng lại hướng tây .

- Thì em đã bảo anh rồi , đừng mua đồ dỏm nữa , anh có chịu nghe đâu .
- Thôi đừng để ý tới nó . Em còn giữ cục son môi nào không . Đưa cho anh .
- Làm gì vậy ? Anh định tô môi hồng như em sao .
- Nói đùa chơi hoài . Đưa đây .

Bình tay nắm lấy tay Ly đi về một ngã khác , tay Bình cẩn thận đánh dấu son hồng từng thân cây mà hai người vừa đi qua .

- Làm cách này mình biết sẽ không đi lại về đường cũ nữa .

Bóng đêm thấp thoáng ánh đèn pin . Hai người mò mẫm , nắm tay nhau qua từng hàng cây . Chừng một hồi lâu hai người mừng rỡ thốt lên :

- Có ánh đèn kia !

Nhưng chẳng bao lâu về mặt hai người tiu nghỉu vì ánh đèn xe chiếu sáng qua màn đêm kia cũng là ánh đèn xe của Bình .

Mai cau mày nhăn mặt thốt lên :

- Không có lý nào lại trở về nơi đây .

Bình an ủi :

- Anh nghĩ chắc khu rừng quá rộng lớn nên chúng ta chưa tìm được lối ra .
- Em không đi nữa .
- Thôi đừng mà em , dẫn gì chúng ta mới đi có hai lần . Tin anh lần này nhé !

Với vẻ miễn cưỡng , Mai nắm lấy tay Bình :

- Một lần này thôi đó , nhưng mà em mệt bắt anh cũng đó .

Khu rừng vẫn đầy tiếng gió hú xen qua các hàng cây nghiêng ngã .

- Đây em xem , này giờ đâu còn vết phấn son gạch trên thân cây . Có lẽ chúng ta tới gần bia rừng rồi , anh nghĩ trước khi trời sáng chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này .

Mai ngược lên nhìn lên hàng cây cao , chúng xoè ra như những bàn tay khô queo muốn ôm chầm lấy người Mai .

- A ! Em sợ quá . Anh coi kia ! Em thấy có nhiều bàn tay ma muốn bắt em .
- Đâu có gì , cành cây đong đưa theo gió mà .

Nắm chặt lấy tay Bình , Mai la hoảng lên :

- Á ! Có ai nắm lấy gót chân em .

Bình mau lẹ rọi đèn pin xuống chân . Bóng dáng chập choạng những vết đen sâu thẳm thẳm .

- Em lại la hoảng rồi , chân em đi vướng vào rễ cây rừng , có sao đâu . Đừng làm cho mình sợ .
- Anh không cảm thấy khu rừng này có cái gì khủng khiếp dễ sợ à !
- Không , chỉ là rừng thôi . Lá với cây có gì lạ .

- Thật đó , anh không tin em gì hết . Này nhé ! Địa bàn với cây kim chỉ nam sao lại quay về hướng tây .

Cố lấy giọng an ủi , Bình cầm đôi vai Mai lắc nhẹ .

- Mai nghe anh đi . Cái địa bàn hư mà , tại em quá đa nghi thôi mình đi tiếp .

Một lát sau hai người lần mò qua bãi đất hoang trong rừng , bỗng nhiên Mai vấp ngã , Bình vội vàng giơ tay đón đỡ .

- Có gì không em ?

- Sao tự nhiên ở dưới đất có cái lỗ làm em sái gót chân , đau quá anh .

- Đi được không ?

- Được nếu anh đỡ em đi .

Chân bước đi khập khểnh , Mai chán nản nói :

- Sao mình cứ đi hoài mà không ra khỏi khu rừng này vậy ?

- Em mệt rồi hả . Ngồi nghỉ trên tảng đá một lát đi .

ooo000ooo

Bình ngó dáo dác qua rặng cây tối đen . Một ánh đèn le lói thấp thoáng trong man đêm dày đặc . Vài tiếng chim quạ quang quác nghe rờn rợn .

- Ở bên kia hình như có ánh đèn . Anh qua thử bên đó xem sao .

Mai nói với theo :

- Em muốn đi với anh .

- Thôi em cứ lại đây , chân bị trặc như vậy không nên đi lại nhiều .

Lần mò theo vệt đèn mờ ảo , Bình vén vài nhánh cây vắt ngang trán chàng . Trước mặt một căn nhà gỗ có duy nhất một cánh cửa cái . Ánh đèn lờ mờ từ đó hắt ra . Bình giơ tay gõ mạnh vào cửa . Cọc cọc .

- Anybody home ?

Bình nghĩ thầm : " Chắc không có người Mỹ trong nhà ?

- Aiguen esta en casa ?

Cửa vẫn đóng chặt . Bình lại lẩm bẩm : "Nhà này chắc không phải Mẽ " .

- Có ai trong nhà không ?

Một bóng đen thấp thoáng trong khung kiếng lờ mờ và vang lên một giọng nói trẻ của một cô gái :

- Chuyện gì đó ?

- Chúng tôi bị lạc trong rừng . Cô có thể cho mượn điện thoại để gọi cảnh sát tới giúp được không ?

Điện thoại tôi hết pin rồi . Không dám làm phiền đến cô lâu , chỉ dăm vài phút thôi .

Tiếng cô gái trả lời nhát gừng :

- Ở đây không có phôn phieéc gì cả .

Bình tần ngần , ráng nài nỉ thêm :

- Thế trong nhà có nước uống , cho bạn tôi một chén .
- Cũng không có .

Không kiềm cơn giận đang trào lên , Bình làm bầm :

- Thật là ích kỷ .

Và lập tức Bình quay gót trở về lối cũ. Cửa cái bỗng mở hé . Thò đầu ra khỏi cửa , một cô gái có gương mặt xanh xao và buồn thảm , Michelle cô bồ cũ của anh đã chết cách đây mấy tháng .

ooo000ooo

Bình bùi ngùi nhìn dáng Michelle thoáng mất trong ánh đèn mờ ảo , chậm chậm quay người trở lại đường cũ và giật mình trông thấy Mai đứng sát bên cạnh từ hồi nào . Chàng bực mình gắt :

- Em làm anh hết hồn.

Mai cau mày hỏi :

- Anh nói chuyện với ai vậy
- Anh mới gặp Mi xeo trong căn nhà này

Vừa nói Bình xoay người chỉ cho Mai xem căn nhà hoang vắng nằm khuất sau rặng cây to . Nhưng chung quanh chỉ có những hàng cây đong đưa theo gió .

- Anh xạo quá. Làm gì có nhà nào ở đây ? Cô Mi xào chết lâu rồi mà , anh cứ tưởng nhớ cô ấy hoài .
- Không phải Mi xào là Mi xèo .
- Xào xèo gì cũng vậy .
- Yên tâm đi , Michelle không hại chúng ta đâu .
- Cái gì ?
- Cô ấy nói chúng ta trước 6 giờ sáng phải ra khỏi khu rừng này .

Bình liếc nhìn đồng hồ , 5 giờ 45 .

- Đi nhanh lên em.

Nắm tay Mai , Bình hối hả dắt Mai băng qua con đường mòn , xuyên qua những tàng cây đầy ma quái .

- Em hỏi thật nhé , có phải anh bị đụng xe nên đầu anh tưởng tượng ra những chuyện quái dị vậy không?

- Không đâu , anh nói thật đấy . Michelle nói chúng ta nên đi cho kịp giờ .

Mai lắc đầu bướng bỉnh :

- Em biết , cô đó là mối tình đầu của anh mà , lúc nào anh cũng mơ tưởng đến. Cô ấy là ma cần gì phải nghe cô ấy nói .
- Không mà em , em nói gì mà kỳ vậy . Michelle không có ý hại mình đâu .
- Sao lại không ? Cô ấy kiếm người chết thế mà. Em chả dại mà nghe lời cô ấy đâu .

- Xem kia , trước mặt chúng ta là cái ngã ba . Bây giờ chúng ta phải lựa một trong hai ngã.

Mai lưỡng lự :

- Không biết đi ngã nào bây giờ .

Bình chợt quay đầu bước về hướng đường bên phải . Bóng Michelle với áo đầm trắng lung linh trong màn sương mờ ảo , nàng lắc đầu tỏ vẻ sợ hãi và giơ cánh tay chỉ :

- Bên hướng kia .

Bình lôi tay Mai về con đường bên trái . Mai giựt tay lại , cần nhân :

- Cái gì vậy, em muốn đi theo bên này .

Bình chân chờ :

- Đi hướng này Mai .

- Sao anh biết là đi hướng này

Lưỡng lự một chút Bình đành nói thật :

- Michelle mới nói cho anh . Cô ấy không hại chúng ta đâu

- Lại là cô Mi xào . Cô ấy không hại anh , nhưng muốn hại em làm ma thế cô ấy

- Mai nghe anh nói . Ai cũng biết là anh chia tay với Michelle rồi mới quen với em.

- Anh không hiểu đàn bà tí nào . Cái mà họ không nắm vào tay , họ cũng không muốn người khác được .

- Mai à , anh quen với Michelle lâu rồi , anh hiểu tính cô ấy lắm.

- Bình ! Cô ấy là ma , là ma đó biết không ! Vậy anh theo ngã đó , còn tôi . Tôi đi hướng này

Nói xong Mai cương quyết tắt tả vụt chạy qua ngã đường bên phải.

- Mai à Mai !

Nhưng bóng Mai đã biến mất qua những hàng cây dày đặc . Đồng hồ chỉ 5 giờ 58. Bình ngó qua ngã đường bên trái và chạy thật nhanh.

ooo000ooo

Trong phòng cấp cứu bệnh viện , máy đo nhịp tim nhấp nhô theo nhịp tim bệnh nhân. Trên mặt các bác sĩ mồ hôi lấm tấm. Bên ngoài người nhà Bình và Mai bồn chồn lo lắng . Người đi qua đi lại nhận nhịp trước cửa phòng hồi sinh.

Cửa phòng bật mở khi ánh đèn đỏ cửa phòng chợt tắt. Bà mẹ Bình hồi hải bước tới nắm lấy tay người bác sĩ trẻ tuổi .

- Bác sĩ ơi ! Chúng tôi là người nhà của Nguyễn Bình , bây giờ con tôi thế nào .

Vị bác sĩ bình thản trả lời :

- Ông Bình hả ! Mới đầu đưa ông vào đây , mất máu quá nhiều . Nhưng ý chí cầu sinh của ông rất là mạnh , bây giờ bệnh trạng của ông được ổn định . Ông bà cứ yên tâm.

- Cám ơn bác sĩ nhiều .

- Không có chi .

Bên hành lang gần đó , thân nhân cô Mai cũng lo lắng nóng ruột đợi tin. Đèn đỏ phòng hồi sinh chợt tắt , vị bác sĩ bước ra ngoài . Họ chạy vội đến dò hỏi , mặt đăm chiêu :

- Dạ thưa bác sĩ con Mai nhà tôi thế nào ?

- Xin lỗi ông bà , vì bệnh nhân mất máu quá nhiều , chúng tôi đã tận sức nhưng không cứu được .

Nói xong vị bác sĩ rảo bước chân đi nhanh về phòng hành chánh nhà thương.

Bà mẹ Mai bật khóc nức nở trong cánh tay của chồng bà.

- Tại sao một người cứu được , một người lại không . Trời ơi ! Mai ơi ! Mai .

Andy Trần

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Đánh máy: TungSon

Nguồn: TungSon /VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 2 tháng 11 năm 2007